

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200039
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:5020200039.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a zo sudkýň Mgr. Kristíny Babiakovej a JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. (sudkyňa spravodajkyňa), v právnej veci žalobkyne (sťažovateľka): METALCOM Čadca, s.r.o., so sídlom Svrčinovec 1133, 023 12 Svrčinovec, IČO: 31 730 159, právne zast.: JUDr. Anna Mozolíková, advokátka so sídlom Palárikova 1449, 022 01 Čadca, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR, so sídlom: Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 466489/2019 zo dňa 14. novembra 2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/20/2020 zo dňa 15. decembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Colný úrad v Žiline (ďalej aj „prvostupňový orgán“ alebo „colný úrad“) vydal rozhodnutie č. 1096033/1/526742/2014 zo dňa 1. decembra 2014, ktorým žalobkyni vymeral colný dlh vo výške 161.273,86 EUR. Žalovaný rozhodnutím č. 31815/2015 zo dňa 13. apríla 2015 rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil. Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozsudkom sp. zn. 20S/128/2015-38 zo dňa 14. júna 2016 uvedené rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) rozsudkom sp. zn. 8Sžf/68/2016 zo dňa 22. novembra 2018 rozsudok správneho súdu potvrdil. NS SR sa vo svojom rozhodnutí zaoberal sprístupnením Záverečnej správy Európskeho úradu pre boj proti podvodom (ďalej len „OLAF“) žalobkyni, pričom mal za to, že žalovaný nepostupoval správne, keď žalobkyni neposkytol časť správy OLAF v anglickej a slovenskej verzii vrátane časti príloh, ktoré sa týkajú jej obchodov.

2. Rozhodnutím č. 350153/2019 zo dňa 18. júna 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) colný úrad podľa § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) žalobkyni vymeral colný dlh v sume dovozného cla a daň z pridanej hodnoty vo výške 161.273, 86 EUR. Svoje rozhodnutie založil na: (I) zisteniach z kontroly vykonanej podľa čl. 48 v spojení s čl. 46 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (ďalej len „Colný kódex“), (II) údajoch uvedených v colných vyhláseniach - rozhodnutiach v colnom konaní ev. č. 0606910201423, 0606910202251, 0606910203258, 0526310208312, 0526310208384, 0526310208767, 0526410224348 (zahraničný odosielateľ tovaru spoločnosť ABSOLITE INTERNATIONAL COMPANY LIMITED, THAILAND), (III)

výsledkoch z vyšetrovania úradu OLAF, sumarizovaných v Záverečnej správe THOR „Final report“ No. 15408 zo dňa 5. júna 2014 a (IV) právnych názoroch uvedených v rozsudku správneho súdu sp. zn. 20S/128/2015-38 zo dňa 14. júna 2016 a rozsudku NS SR sp. zn. 8Sžf/68/2016 zo dňa 22. novembra 2018.

3. Žalovaný rozhodnutím č. 466489/2019 zo dňa 14. novembra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) prvostupňové rozhodnutie colného úradu potvrdil. Podľa záverov napadnutého rozhodnutia:

- a) žalobkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by nevzniesla v predchádzajúcom administratívnom a súdnom konaní;
- b) súdom vytknuté nedostatky, spočívajúce v nedostatočnom sprístupnení Záverečnej správy úradu OLAF boli odstránené a iné námietky neboli súdom uznané za dôvod konštatovania nezákonnosti postupu alebo rozhodnutí v administratívnom konaní;
- c) žalobkyňa ani po predložení Záverečnej správy úradu OLAF nepredložila colnému úradu konkrétne dôkazy, alebo argumenty, ktorými by spochybnila zistenia uvedené v tejto správe;
- d) námietka, týkajúca sa zrušenia antidumpingových ciel EÚ voči Číne vykonávacím nariadením Komisie (EÚ) č. 2016/278 je irelevantná, keďže predmetné nariadenie sa týka dovozov uskutočnených po 28. februári 2016 (po účinnosti nariadenia);
- e) colný dlh je možné oznámiť dlžníkovi aj po ukončení trojročného obdobia uvedeného v článku 103 ods. 2 Colného kódexu v prípade, ak colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému konaniu. Colný kódex únie a ani žiaden iný všeobecne záväzný právny predpis EÚ alebo SR nevyžaduje, aby bola trestnosť konštatovaná právoplatným rozhodnutím príslušného súdu, čo nebolo spochybnené konajúcimi súdi a ani rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ;
- f) na základe skutočností zistených colnými orgánmi v súvislosti s dovozom tovaru bolo uznesením vyšetrovateľa finančnej správy dňa 26. novembra 2014 začaté trestné stíhanie (oznámené colnému úradu listom Kriminálneho úradu finančnej správy zn. ČVS: KÚFS-22/7025-V-2014 zo dňa 27. novembra 2014. Úkony orgánov činných v trestnom konaní majú vo vzťahu k predmetnému konaniu ten význam, že poskytujú právne záväzný úsudok o tom, že skutok, ktorého výsledkom je colný dlh, mohol viesť k trestnému konaniu;
- g) pri spočítaní všetkých prerušení plynutia lehoty na oznámenie colného dlhu je zrejmé, že päťročná prekluzívna lehota ešte neuplynula (uplynulo menej ako 3 roky a 6 mesiacov), čo znamená, že colný úrad bol povinný vo veci konať a colný dlh oznámiť.

II.

Priebeh súdneho konania

4. Žalobkyňa sa správnou žalobou domáhala zrušenia napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vrátenia veci príslušnému správne orgánu na ďalšie konanie.

5. V rámci správnej žaloby žalobkyňa namietala:

- a) neprijateľnosť posudzovania trestnosti skutku colným úradom. V skoršom zrušenom rozhodnutí o oznámení colného dlhu colný úrad rešpektoval a uznal trojročnú prekluzívnu lehodu na oznámenie colného dlhu a nepoužil predĺženú lehodu, ani netvrdil žiaden dôvod na použitie predĺženej lehoty na oznámenie colného dlhu a po právoplatnom zrušení skorších rozhodnutí správny súdom oba správne orgány prekvapivo aplikujú predĺženú lehodu na oznámenie colného dlhu bez zmeny skutkového a právneho stavu;
- b) colný úrad oznámením o ďalšom konaní uviedol, že suma colného dlhu bude určená na základe nových informácií získaných zo Záverečnej správy OLAF, avšak žiadne nové informácie neexistovali, pretože sa jedná o správu OLAF, ktorú mal colný úrad od roku 2014, a teda ide o umelé vytváranie fiktívneho podkladu pre nové rozhodnutie;
- c) správne orgány nezohľadnili námietky týkajúce sa neexistencie predpokladov pre uplatnenie čl. 103 ods. 2 Colného kódexu, pretože neexistujú žiadne skutočnosti oprávňujúce považovať konanie za trestný čin. Na vyjadrenie žalobkyne k oznámeniu o ďalšom konaní prvostupňový orgán nereagoval a vydal nové prvostupňové rozhodnutie, pričom suma dovozného cla, ktorá sa má zaplatiť, nebola zapísaná colným orgánom do účtovnej evidencie do 14 dní odo dňa, keď mohol colný úrad určiť sumu daného dovozného alebo vývozného cla a vydať rozhodnutie podľa čl. 105 ods. 3 Colného kódexu, ale bola zapísaná 18. júna 2019, t. j. až po piatich rokoch odo dňa, keď mohol colný úrad určiť sumu daného dovozného cla a vydať rozhodnutie;

- d) nebolo preukázané, že pôvod spojovacieho materiálu je v Čínskej ľudovej republike;
- e) šetrenie úradu OLAF prebehlo bez aktívnej účasti dotknutých osôb a Záverečnú správu OLAF nemožno považovať za relevantný, preukazný a zákonný predpoklad pre oznámenie colného dlhu, nakoľko s ňou bola len oboznámená až na základe rozhodnutí súdov a na vyšetrowaní sa nezúčastnila. Zo Záverečnej správy úradu OLAF nevyplýva, že by boli zabezpečené také nepochybné dôkazy, ktoré by vylučovali spracovanie tovaru a v nej uvedené závery sú založené len na vážení hmotnosti tovaru. Správnosť záverov uvedených v Záverečnej správe úradu OLAF je vo vzťahu k ostatným dôkazom spochybnená, nakoľko žalobkyňa predložila listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú spracovanie dovezeného tovaru spôsobom, ktorý nemá vplyv na jeho hmotnosť. Tieto dôkazy boli prílohou odvolania zo dňa 14. decembra 2014 a ide o certifikát ABSOLITE INTERNATIONAL CO. LIMITED - 2x a Certifikát EASY PRODUCTS IMPORT & EXPORT CO., LTD.;
- f) nariadením Komisie (EÚ) č. 2016/278 bolo antidumpingové clo voči Číne zrušené, a preto nemal byť colný dlh oznámený.
- g) k aplikácii päťročnej prekluzívnej lehoty na oznámenie colného dlhu žalobkyňa uviedla, že porušenie colných predpisov by muselo byť trestným činom úmyselným, aby založilo prelomenie základnej trojročnej lehoty na oznámenie colného dlhu. Splnenie podmienok podľa § 103 ods. 2 Colného kódexu nie je podložené, a preto podľa žalobkyne konanie treba zastaviť;
- h) tým, že správny orgán si podľa vlastného uváženia môže určiť, že konanie, z ktorého vznikol colný dlh, by mohlo byť trestným činom, v podstate neguje inštitút preklúzie podľa čl. 103 Colného kódexu. Tento výklad je neakceptovateľne extenzívny, keď umožňuje správny orgán bez akýchkoľvek pravidiel a limitov vždy konštatovať, že dané konanie by mohlo byť trestným činom a použiť päťročnú predĺženú lehotu;
- i) Colný úrad nepreukázal reálne (materiálne) splnenie podmienok na použitie predĺženej päťročnej lehoty na oznámenie colného dlhu a nezabezpečil všetky podklady odvolaciemu orgánu a správny súd na preskúmanie reálnosti splnenia podmienok na použitie predĺženej päťročnej lehoty;
- j) podľa Colného kódexu sa do lehoty nepočíta uplatnenie práva na odvolanie v dvoch úrovniach, a to v správnom konaní pred odvolacím orgánom a v konaní pred správnym súdom. V týchto dvoch prípadoch prekluzívna lehota neplynula. Avšak konanie pred NS SR nemá vplyv na plynutie prekluzívnej lehoty v zmysle čl. 44 ods. 2 Colného kódexu, a preto počas konania pred NS SR uplynula aj päťročná prekluzívna lehota.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na list colného úradu zn. 335326/2020/JM zo dňa 17. júla 2020, ktorý obsahuje podrobné vyjadrenie prvostupňového orgánu k jednotlivým námietkam žalobcu a s ktorým sa žalovaný v plnej miere stotožnil. Zároveň navrhol, aby správny súd žalobu zamietol.

7. K jednotlivým námietkam žalovaný uviedol, že:

- a) správne orgány neposudzovali trestnosť žiadneho skutku a ani nekonštatovali, že určité porušenie colných predpisov je trestným činom. Na základe skutočností zistených colnými orgánmi v súvislosti s dovozom tovaru v predmetnom prípade bolo vyšetrovateľom finančnej správy začaté dňa 26. novembra 2014 trestné stíhanie. Uvedené skutočnosti boli colnému úradu oznámené listom Kriminálneho úradu finančnej správy zn. ČVS: KÚFS-22/7025-V-2014 zo dňa 27. novembra 2014. Colný úrad bol povinný túto skutočnosť vziať na vedomie a zohľadniť ju pri výkone svojej právomoci;
- b) zníženie sumy colného dlhu z dôvodu uplynutia trojročnej lehoty na oznámenie sumy dovozného cla v prípade niektorých colných vyhlásení nie je konaním a rozhodnutím v neprospech dlžníka a ani nie je predmetom správnej žaloby;
- c) žiadna iná námietka, okrem sprístupnenia Záverečnej správy úradu OLAF, nebola dôvodom pre zrušenie rozhodnutí správneho súdu a NS SR v predchádzajúcom konaní;
- d) Oba správne orgány žalobkyňi už v predchádzajúcom správnom konaní podrobne objasnili osobitosti postupu pri vyšetrowaní OLAF a pri nakladaní s výsledkami tohto vyšetrowania, vrátane informácie o existencii nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, EURATOM) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrowaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 (ďalej len „nariadenie č. 883/2013“), ktoré má v tomto konaní prednosť pred ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov;
- e) správne orgány plne rešpektovali právny názor správneho súdu vyjadrený v rozsudku zn. 20S/128/2015-38 i v rozsudku NS SR sp. zn. 8Sžf/68/2016. Žalobkyňa ani po predložení správy OLAF nepredložila colnému úradu pred vydaním prvostupňového rozhodnutia žiadne konkrétne dôkazy alebo argumenty, ktorými by spochybnila zistenia OLAF-u alebo skutkový stav veci uvádzaný colným úradom;

f) nesprávny údaj o pôvode tovaru uvedený v colnom vyhlásení ani osvedčenia o pôvode, ktoré sú v rozpore so zisteniami a komplexnými výsledkami vyšetrovania OLAF, nie je možné považovať za dôkaz spôsobilý účinne spochybniť pravdivosť a správnosť zistení OLAF v rámci výkonu jeho právomocí. Existencia certifikátu o pôvode nespôsobuje legitímne očakávania a tam, kde OLAF získa dôkaz, podľa ktorého tovar podlieha antidumpingovému clu, z dôvodu skutočného pôvodu, certifikát o pôvode akéhokoľvek typu nebráni vymáhaniu antidumpingového cla;

g) námietka, týkajúca sa zrušenia antidumpingových ciel je právne bezvýznamná, keďže vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) č. 2016/278 zrušilo konečné antidumpingové clá na dovoz spojovacích materiálov s účinnosťou odo dňa 28. februára 2016 a týka sa len dovozov uskutočnených po tomto dátume. Z opisu skutkového stavu vecí, resp. postupu colných orgánov pri zápise colného dlhu je zrejmé, že predmetný colný dlh bol v účtovnej evidencii zapísaný od 26. novembra 2014;

h) lehota uvedená v článku 105 ods. 3 Colného kódexu je poriadkovou lehotou určujúcou procesný rámec pre postup colných orgánov pri účtovnej evidencii dovozných platieb a nemá hmotnoprávne následky vo vzťahu k právu colných orgánov oznámiť a vymerať sumu colného dlhu dlžníkovi (nespôsobuje zánik alebo oslabenie práva oznámiť a vymerať sumu colného dlhu);

i) Colný kódex a ani žiaden iný všeobecne záväzný právny predpis EÚ alebo SR nevyžaduje, aby bola trestnosť daného skutku konštatovaná právoplatným rozhodnutím príslušného súdu. Dokonca sa nevyžaduje ani začatie súdneho konania v príslušnej trestnej veci, keďže znenie článku 103 ods. 2 Colného kódexu obsahuje len podmienku existencie možnosti, že čin, ktorého dôsledkom vznikol colný dlh, bude viesť k trestnému konaniu. Tento právny názor nebol spochybnený ani správnym súdom a ani NS SR a korešponduje aj s rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ. Colný úrad len zohľadnil skutočnosť, že existuje uznesenie o začatí trestného stíhania a pri riešení otázky vplyvu času na právo oznámiť dlžníkovi colný dlh aplikoval ustanovenie článku 103 ods. 2 Colného kódexu v spojení s ustanovením § 53 ods. 4 Colného zákona. Finančné orgány nemajú dôvod spochybňovať postup a zistenia orgánov činných v trestnom konaní, najmä s ohľadom na skutočnosť, že v danom prípade je pre postup podľa článku 103 ods. 2 Colného kódexu potrebné vedieť len to, či určitý oprávnený orgán (orgán činný v trestnom konaní) konštatoval, že určité konanie, ktorého následkom vznikol colný dlh, odôvodňuje začatie trestného konania a je tak zrejmé, že colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol (avšak nie jednoznačne musel - to sa preukáže až v priebehu trestného konania, prípadne následného konania pred súdom v danej trestnej veci) viesť k trestnému konaniu.

j) prekluzívna lehota na oznámenie colného dlhu uvedená v ustanovení článku 103 ods. 2 Colného kódexu neuplynula. V zmysle článku 103 ods. 3 písm. a) Colného kódexu sa plynutie prekluzívnej lehoty na oznámenie colného dlhu pozastaví, ak sa podalo odvolanie v súlade s článkom 44; takéto pozastavenie sa uplatňuje odo dňa podania takéhoto odvolania do skončenia odvolacieho konania. Podľa článku 44 ods. 2 Colného kódexu možno právo na odvolanie uplatniť najmenej na dvoch úrovniach. Prvou úrovňou je podľa článku 44 ods. 2 písm. a) Colného kódexu uplatnenie práva na odvolanie pred colnými orgánmi, súdnym orgánom alebo iným orgánom určeným na tento účel členskými štátmi, čo v prípade SR zodpovedá odvolaniu podanému na Finančné riaditeľstvo SR. Druhou úrovňou je podľa článku 44 ods. 2 písm. b) Colného kódexu uplatnenie práva na odvolanie pred vyšším nezávislým orgánom, ktorým môže byť súdny orgán alebo rovnocenný špecializovaný orgán, ktorému v SR zodpovedá príslušný krajský súd a následne NS SR, ak bola proti rozhodnutiu krajského súdu podaná kasačná sťažnosť. Priamo z textu článku 44 ods. 2 písm. b) Colného kódexu je zrejmé, že prerušenie plynutia prekluzívnej lehoty nastane aj v prípade, ak bola podaná žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia colného (správneho) orgánu na príslušnom súde. Pri spočítaní všetkých prerušení plynutia lehoty na oznámenie colného dlhu, ktorý vznikol prepustením tovaru uvedeného na rozhodnutiach v colnom konaní do colného režimu voľný obeh je zrejmé, že päťročná prekluzívna lehota ešte neuplynula (v čase vydania rozhodnutia vo veci dodatočného vymierania colného dlhu uplynulo len menej ako tri roky a šesť mesiacov), čo znamená, že colný úrad bol povinný vo veci konať a colný dlh žalobcovi oznámiť.

8. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného poukázala na to, že colný úrad pracoval s 8 rozhodnutiami o colnom konaní, a teda mal rozhodovať o všetkých 8 rozhodnutiach, na základe ktorých mala byť výška colného dlhu 177.204,57 EUR. Z dôvodu uznanej preklúzie a použitia základnej trojročnej prekluzívnej lehoty sám prvostupňový orgán uznal preklúziu a vypustil jedno JCD v sume 15.930,71 EUR, pričom až neskôr začali colné orgány účelovo vymýšľať neopodstatnené trestné konania na účelové obchádzanie základnej trojročnej prekluzívnej lehoty. Vo vzťahu k samotnému trestnému stíhaniu žalobkyňa poukázala vyjadrenie Kriminálneho úradu finančnej správy, ktorým jej bolo oznámené, že vo veci zn. ČVS: KÚFS-22/7025-V-2014 bolo dňa 3. júla 2015 vydané uznesenie o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

a uvedená vec nebola postúpená inému správneému orgánu. Z uvedeného vyplýva, že ide o účelové trestné stíhanie. Žalobkyňa tiež namietala, že žalovaný sa vo vyjadrení k správnej žalobe odvolával na list colného úradu, ktorý jej nebol zaslaný a nemohla sa k nemu vyjadriť.

9. Žalovaný vo vyjadrení k replike zotrval na svojej predchádzajúcej argumentácií. Vo vzťahu k namietanému nesprístupneniu listu colného úradu poukázal na to, že uvedený list mu mal sprístupniť správny súd, nakoľko predmetná právna vec sa nachádza v súdnom konaní.

III.

Rozhodnutie správneho súdu

10. Správny súd rozsudkom č. k. 30S/20/2020 zo dňa 15. decembra 2020 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „SSP“) správnu žalobu zamietol.

11. K námietke týkajúcej sa posúdenia trestnosti skutku správny súd skonštatoval, že prvostupňový správny orgán si neosoboval rozhodovať o trestnosti skutku sám, ale podal trestné oznámenie príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní, v danom prípade Kriminálnemu úradu Finančnej správy Bratislava.

12. Za nepodloženú považoval správny súd námietku žalobkyne, týkajúcu sa päťročnej prekluzívnej lehoty v prípade všetkých JCD z roku 2012. Colný úrad vydal toto rozhodnutie dňa 1. decembra 2014, a teda nemal dôvod aplikovať predĺženú lehotu na oznámenie colného dlhu týkajúcich sa JCD z roku 2012, ale aplikoval základnú trojročnú lehotu, vzhľadom na JCD, ktoré pojal do tohto rozhodnutia (jednalo a o JCD zo dňa 03.02.2012, 08.03.2012, 13.04.2012, 11.01.2012, 12.01.2012, 20.01.2012 a 08.02.2012). Práve z dôvodu, že pri JCD zo dňa 30.11.2011 už uplynula základná trojročná lehotu na oznámenie colného dlhu, colný úrad vynechal toto JCD s tým, že v rámci správneho konania sa kontrolná skupina vysporiada s otázkou ako predbežnou, či boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu a či je možné oznámiť dlh. Uvedené vyplývalo z úradného záznamu zo dňa 1. decembra 2014. Pri ostatných JCD teda nebol dôvod na aplikovanie rozšírenej lehoty na oznámenie colného dlhu.

13. Z obsahu administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že colný úrad vychádzal len z výsledkov záverečnej správy OLAF-u, ktorá mu bola doručená v roku 2014 a jedná sa práve o tie informácie, ktoré boli žalobkyňi v konaní po zrušení v poradí prvého prvostupňového rozhodnutia riadne doručené. Pre žalobkyňu obsah týchto informácií bol nový, pretože sa s nimi predtým, podľa jeho vlastného tvrdenia, nemala možnosť oboznámiť. Okrem toho tieto informácie ešte neboli použité ako podklad žiadneho rozhodnutia, ktoré by právne existovalo (skoršie rozhodnutia, ktoré z nej vychádzali, boli zrušené). Z tohto pohľadu sa teda jednálo o nové informácie ako podklad pre vydanie správneho rozhodnutia. Bol zákonný a legitímny postup colného úradu, že po zrušení v poradí prvého prvostupňového rozhodnutia vydal nové prvostupňové rozhodnutie, pričom ako podklad použil práve správu OLAF z roku 2014, ktorú predtým doručil na oboznámenie sa žalobkyňi.

14. Za nedôvodnú považoval správny súd námietku, týkajúcu sa toho, že colný úrad nereagoval na vyjadrenie žalobkyne k oznámeniu o ďalšom konaní a porušení článku 105 ods. 3 Colného kódexu. Pre rozhodovanie správneho súdu je záväzný právny stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. V celom administratívnom konaní žalobkyňa túto námietku neuplatnila a neuplatnila ju ani v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, hoci mu v tom nič nebránilo. Žalovaný tak nemal možnosť sa k tejto námietke vyjadriť. Až v rámci správnej žaloby žalobkyňa túto námietku prvýkrát uplatnila. Preto súd skonštatoval, že na takúto námietku nie je možné prihliadnuť. Obiter dictum uviedol, že lehota uvedená v článku 105 ods. 3 Colného kódexu je procesnou lehotou určujúcou procesný rámec pre postup colných orgánov pri účtovnej evidencii dovozných platieb (jedná sa o lehotu, v ktorej sa suma dovozného cla zapíše do účtovnej evidencie) a nemá hmotno-právne následky vo vzťahu k právu colných orgánov oznámiť a vymerať sumu colného dlhu dlžníkovi. Teda aj prípadné nedodržanie tejto procesnej lehoty nemá vplyv na vznik či zánik hmotného práva, o ktorom bolo rozhodnuté v prvostupňovom správnom rozhodnutí.

15. Za irelevantnú považoval správny súd námietku, týkajúcu sa nepreukázania pôvodu spojovacieho materiálu v Číne, keďže žalobkyňa túto skutočnosť len tvrdila, avšak nepredložila žiadne dôkazy na

podporu svojich tvrdení. Zistenia z vyšetrovania OLAF, ktoré boli podkladom pre vydanie žalobou napadnutého rozhodnutia, boli podrobne uvedené v odôvodnení prvostupňového a napadnutého rozhodnutia, pričom žalobkyňa nepredložila v správnom ani súdnom konaní taký dôkaz, ktorý by zistenia OLAF týkajúce sa predmetnej veci nejakým spôsobom vyvrátil. Rovnako za nedôvodnú považoval správny súd námietku, že žalobkyni bolo odopreté právo byť prizvaná na vyšetrovanie OLAF. Takéto právo z predpisov EÚ upravujúcich postavenie a činnosť OLAF žalobkyni nevyplýva. Z administratívneho spisu mal správny súd za preukázané, že colný úrad so žalobkyňou komunikoval, umožnil jej vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie a boli jej doručené všetky relevantné podklady. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že došlo k spracovaniu tovarov bez úbytku ich hmotnosti, mala dôkaznú povinnosť predložiť konkrétne dôkazy, návrhy či skutočnosti, ktoré by vyvracali správnosť a pravdivosť výsledkov vyšetrovania OLAF. Správny súd uzavrel, že Záverečná správa OLAF je plnohodnotným dôkazom, ktorý v zmysle článku 11 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 má konkrétnu dôkaznú silu. Vo vzťahu k certifikátom predloženým žalobkyňou správny súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci T-191/09 HIT Trading BV, v zmysle ktorého vydanie osvedčenia (certifikátu) o pôvode nemožno vyvodiť nijaký dôsledok, pokiaľ ide o nepreferenčný pôvod tovaru. Predmetné vyhlásenie je súkromnou listinou, vystavenou obchodným partnerom žalobkyne, naproti ktorej Záverečná správa OLAF má dôkaznú silu verejnej listiny, je na úrovni šetrenia vnútroštátnych orgánov a vyplýva z vyšetrovania vykonaného v spoluprácu so zástupcami odboru zahraničného obchodu Thajského ministerstva obchodu a Colnej správy Thajského kráľovstva.

16. Správny súd vo vzťahu k námietke, týkajúcej sa zrušenia antidumpingových cieľ pri dovoze tovaru ž Číny uviedol, že je bez právneho významu, keďže toto vykonávacie nariadenie zrušilo konečné antidumpingové clá na dovoz určitých spojovacích materiálov s účinnosťou odo dňa 28. februára 2016 a týka sa len dovozov uskutočnených po tomto dátume. V danom prípade vznikol colný dlh v roku 2012 v čase platnosti antidumpingového Nariadenia číslo 91/2009.

17. K námietke týkajúcej sa nevymáhania colného dlhu vo vzťahu k JCD zo dňa 30. novembra 2011 správny súd poukázal na to, že správne orgány túto vec vylúčili na samostatné konanie, a teda nie je predmetom tohto súdneho sporu. V danom prípade je dôležitá tá skutočnosť, že vo vzťahu k ostatným JCD podľa tabuľky, ktorá je prílohou prvostupňového rozhodnutia, teda všetkým s dátumom prijatia colného vyhlásenia v roku 2012, boli colné dlhy oznámené až prvostupňovým rozhodnutím z roku 2019, a teda evidentne nie v trojročnej lehote v zmysle článku 103 ods. 1 Colného kódexu, resp. 221 ods. 3 Colného kódexu Spoločenstva. Tento procesný postup nie je nezákonný len pre to, že iné JCD z roku 2011 (ktoré nie je predmetom rozhodnutia) bolo posudzované samostatne. Vzhľadom na plynutie času od vzniku colného dlhu po deň oznámenia colného dlhu v prvostupňovom rozhodnutí sa colný úrad musel vysporiadať s otázkou, či mohol byť colný dlh dlžníkovi oznámený po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, keď vznikol. Prvostupňový správny orgán a žalovaný na túto situáciu aplikovali článok 103 ods. 2 Colného kódexu, a teda je možné oznámili colný dlh v rozšírenej lehote päť rokov odo dňa jeho vzniku. Okrem toho, že skôr vydané prvostupňové rozhodnutie colného úradu bolo v inštančnom postupe zrušené, správny orgán pri jeho vydaní, s prihliadnutím na dátum jeho vydania (1.12.2014), nemal potrebu aplikovať rozšírenú prekluzívnu lehotu, keďže bola zachovaná základná trojročná lehota.

18. Správny súd ďalej poukázal na judikatúru NS SR, týkajúcu sa rovnakých účastníkov konania a rovnakej právnej otázky, rozsudok sp. zn. 6Sžfk/48/2019 a rozsudok sp. zn. 1Sžfk/93/2017, ktorý preskúmal aj Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením IV. ÚS 166/2019 zo dňa 11. decembra 2019. Na základe uvedeného správny súd konštatoval, že pokiaľ v konkrétnom prípade bolo začaté trestné stíhanie na základe trestného oznámenia colného úradu, potom bola splnená podmienka, že colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému konaniu. Zároveň správny súd dodal, že správne orgány o začatí trestného stíhania nerozhodovali.

19. K námietke, že správny orgán bol povinný preukázať účastníkovi splnenie podmienok pre uloženie povinnosti, keďže pre toto konanie platia zásady trestného procesu správny súd uviedol, že ukladanie daní a cieľ v administratívnom konaní nie je správnym trestaním v zmysle § 194 ods. 1 SSP a žalobkyni oznámené dovozné clo a DPH, tak ako vyplýva z výroku prvostupňového rozhodnutia, nie je sankciou. K nejasnosti článku 103 ods. 2 Colného kódexu správny súd dodal, že je dostatočne určitý a zrozumiteľný, aby mohol byť bez ďalšieho aplikovateľný s tým, že je potrebné ho interpretovať s prihliadnutím na konkrétnu právnu úpravu trestného konania v príslušnom členskom štáte.

20. Za neopodstatnenú považoval správny súd aj námietku týkajúcu sa uplynutia päťročnej prekluzívnej lehoty z dôvodu, že konanie pred NS SR nemá vplyv na jej plynutie podľa článku 44 ods. 2 Colného kódexu. K prerušeniu plynutia prekluzívnej lehoty v zmysle článku 103 ods. 3 Colného kódexu Únie došlo nielen počas odvolacieho konania voči v poradí prvému prvostupňovému rozhodnutiu zo dňa 1. decembra 2014 a počas súdneho konania o správnej žalobe voči v poradí prvému odvolaciemu rozhodnutiu, ktoré na správnom súde bolo vedené pod sp. zn. 20S/128/2015, ale aj počas odvolacieho konania na NS SR. K námietke nedoručenia listu colného úradu zo dňa 17. júla 2020 žalobkyni správny súd uviedol, že tento list je súčasťou administratívneho spisu a nič nebránilo žalobkyni v rámci nahliadnutia doň sa s ním v plnom rozsahu oboznámiť. Okrem toho, pokiaľ žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukazyval na toto vyjadrenie len jednoduchým odkazom na jeho obsah, súd na takéto vyjadrenie žalovaného neprihliadal. Prihliadal len na konkrétne tvrdenia a argumenty žalovaného uvedené v jeho vlastnom vyjadrení k žalobe bez odkazov na iné zdroje. Za nedôvodnú považoval správny súd aj námietku, že tvrdenia uvedené v tomto liste tvoria podklad pre napadnuté rozhodnutie. Už len z časového hľadiska je nemožné, aby tvrdenia obsiahnuté v liste zo dňa 17. júla 2020 boli podkladom pre rozhodnutie žalovaného, ktoré bolo vydané dňa 14. novembra 2019. Záverom sa správny súd vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré nevyhoveli žiadosti právnej zástupkyne žalobkyne o odročenie pojednávania.

IV.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

21. Proti rozsudku správneho súdu podala v zákonnej lehote žalobkyňa (sťažovateľka) kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a alternatívne navrhla, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti príslušnému správne mu orgánu na ďalšie konanie, alebo aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

22. Nesprávnosť právneho posúdenia vidí sťažovateľka v nesprávnej aplikácii čl. 103 ods. 1 Colného kódexu a nesprávnom vyhodnotení námietky, týkajúcej sa neakceptovania trojročnej prekluzívnej lehoty. Vo vzťahu k obom nesprávnostiam sťažovateľka zopakovala argumentáciu, ktorú uviedla v správnej žalobe, a síce mala za to, že základná trojročná lehota bola zachovaná v pôvodnom konaní len v prípade JCD z roku 2012 (0606910201423, 0606910202251, 06910203258, 0526310208312, 0526310208384, 0526310208767, 0526410224348), nie však v prípade JCD zo dňa 30.11.2011. Predmetné JCD bolo vypustené, hoci ho správny orgán mohol ponechať v Rozhodnutí Colného úradu Žilina č. 1096033/1/526742/2014 o vyrubení colného dlhu zo dňa 1. decembra 2014 a nič mu nebránilo, aby naň aplikoval rozšírenú päťročnú prekluzívnu lehodu. Toto však neurobil, a preto má sťažovateľka za to, že už raz akceptoval základnú 3-ročnú prekluzívnu lehodu a konanie, v ktorom sa snaží predĺžiť základnú trojročnú prekluzívnu lehodu pod zámienkou, že konanie spoločnosti by mohlo byť trestným činom je účelové.

23. Sťažovateľka vedomosť o tom, že skutok, ktorý by mohol byť trestným činom je správnym deliktom, nadobudla až na základe Protokolu o zistení podozrenia z porušenia colných predpisov právnickou osobou č. 402966/2018 zo dňa 13. júla 2018. Preto tento argument nemohla uviesť v správnej žalobe, ale uviedla ho v replike. V správnej žalobe bola vznesená námietka, ktorá sa týka toho, že nemôže byť na daný prípad použitá predĺžená 5-ročná prekluzívna lehota, nakoľko skutok ani len nemohol byť trestným činom. Uvedený argument bol len rozšírením tejto námietky spoločnosti, čo je prípustné. Správny súd tento argument vyhodnotil tak, že nebol uplatnený v zákonom stanovenej lehote. Toto vyhodnotenie správneho súdu považuje sťažovateľka za nesprávne, nakoľko nejde o samostatnú námietku, ale len o rozšírenie pôvodnej námietky. O tom, že ide o správny delikt sa sťažovateľka dozvedela až 25. februára 2020, a preto mohla tento argument uplatniť až v replike. Posúdenie tohto argumentu môže mať podľa sťažovateľky vplyv na celkové rozhodnutie vo veci.

24. Podľa sťažovateľky správny súd nesprávne vyhodnotil námietku pôvodu spojovacieho materiálu. Certifikáty o pôvode spojovacieho materiálu dokazujú, že jeho pôvod je skutočne v Thajskom kráľovstve. Správny súd však túto námietku považoval za irelevantnú, nakoľko sťažovateľka svoje tvrdenia nepodložila dôkazmi. Správny súd tento dôkaz nesprávne vyhodnotil, resp. ho nevyhodnotil vo vzájomnej súvislosti, pričom vo vzťahu k právnej sile dôkazov uviedol, že certifikáty majú rovnakú dôkaznú silu ako správa OLAF. Sťažovateľka naďalej zotrvala na tom, že nie každý skutok musí vykazovať znaky skutkovej podstaty niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti trestného

zákona. K tomu musia existovať dôkazy a musia byť naplnené všetky obligatórne znaky trestného činu (subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka).

25. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zotrval na argumentácií, ktorú uviedol tak v administratívnom, ako aj súdnom konaní a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

V.

Posúdenie kasačného súdu

26. Dňa 1. januára 2021 nadobudla účinnosť novela Ústavy Slovenskej republiky, ústavný zákon č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 1. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prerokúvaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S a bola v kasačnom konaní vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

27. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná.

28. Pri zodpovedaní námietok sťažovateľky kasačný súd zohľadňoval aj rozhodovacia činnosť NS SR. Keďže odo dňa 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa kasačný súd naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR, vrátane jeho veľkého senátu.

29. Kasačný súd sa v rámci posúdenia predmetnej veci zaoberal dvoma okruhmi námietok, a síce (I) uplynutím lehoty na oznámenie colného dlhu v zmysle článku 103 ods. 1 a 2 Colného kódexu a (II) dôkaznou silou Záverečnej správy úradu OLAF vo vzťahu k iným dôkazom. K jednotlivým námietkam kasačný súd uvádza:

(I) Uplynutie lehoty na oznámenie colného dlhu v zmysle článku 103 ods. 1 a 2 Colného kódexu

30. Podľa článku 103 ods. 1 Colného kódexu colný dlh sa dlžníkovi nesmie oznámiť po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, keď vznikol.

31. Podľa článku 103 ods. 2 Colného kódexu ak colný dlh vznikol v dôsledku činu, ktorý v čase, keď bol spáchaný, mohol viesť k trestnému súdному konaniu, trojročná lehota stanovená v odseku 1 sa v súlade s vnútroštátnym právom predlžuje na minimálne päť rokov a maximálne 10 rokov.

32. Podľa § 464 ods. 1 SSP ak kasačný súd rozhoduje o kasačnej sťažnosti v obdobnej veci, ktorá už bola predmetom konania pred kasačným súdom, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázať už len na obdobné rozhodnutie, ktorého prevzatú časť v odôvodnení uvedie.

33. K problematike plynutia lehôt sa v obdobnej veci, rovnakých účastníkov konania (METALCOM Čadca, s.r.o., Finančné riaditeľstvo SR), vyjadril NS SR v rozsudku sp. zn. 1Sžfk/93/2017 zo dňa 30.

júla 2019, s ktorým sa v plnej miere stotožňuje, pričom v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje na jeho relevantnú časť:

„40. Preto pre správne právne posúdenie aplikácie čl. 221 ods. 4 Colného kódexu na otázku preklúzie právomoci colného úradu zapísať clo po uplynutí 3 ročnej lehoty je nutné postupovať tak, ako správne vykonal colný úrad v prvostupňovom rozhodnutí, t.j. svoje interpretačné závery podložiť o výkladové zistenia z dostupných rozsudkov Súdneho dvora.

41. Prostredníctvom svojho rozsudku zo 16. júla 2009, *Snauwaert a spol. v spojených veciach C-124/08 a C-125/08* (marginálne body č. 25 až 31) Súdny dvor interpretačne vymedzil pojem trestne stíhateľný skutok (v slovenskom texte Colného kódexu zakotvený jazykový ekvivalent „skutok, ktorý v čase spáchania podliehal začatiu trestného konania na súde“) a vyjadril sa tak k nutnosti zahájenia trestného konania ako aj k potrebnosti výsledku takto zahájeného konania a k rozsahu dotknutých osôb nasledujúcim spôsobom:

„25. Na úvod treba pripomenúť, že pod výrazom „trestne stíhateľný skutok“, ktorý je uvedený v článku 221 ods. 3 colného kódexu, sa chápe každý skutok, ktorý podľa právneho poriadku členského štátu, ktorého príslušné orgány chcú dodatočne vybrať clo, môže byť kvalifikovaný ako trestný čin v zmysle vnútroštátneho trestného práva [pozri analogicky, pokiaľ ide o článok 3 nariadenia Rady č. 1697/79 z 24. júla 1979 o vyberaní „a posteriori“ dovozných alebo vývozných ciel, ktorých zaplatenie sa nevyžadovalo od osoby zodpovednej za zaplatenie cla v prípade tovarov deklarovaných pre colný režim, ktorý obsahuje povinnosť zaplatiť takého clo [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 197, s. 1), rozsudok z 27. novembra 1991, *Meico-Fell*, C-273/90, Zb. s. I-5569, bod 9].

26. Súdny dvor mal príležitosť upresniť, že kvalifikácia „trestne stíhateľného skutku“ colnými orgánmi nepredstavuje konštatovanie, že skutočne došlo k porušeniu trestného práva. Uvedená kvalifikácia sa vykonáva iba v rámci a na účely správneho konania, ktorého jediným cieľom je umožniť uvedeným orgánom napraviť nesprávny alebo nedostatočný výber dovozného alebo vývozného cla. (pozri analogicky, pokiaľ ide o článok 3 nariadenia č. 1697/79, rozsudok z 18. decembra 2007, *ZF Zefeser*, C-62/06, Zb. s. I-11995, bod 28).

27. Preto, aby sa odpovedalo na túto otázku, treba na jednej strane zdôrazniť, že v súlade s článkom 221 ods. 1 colného kódexu oznámenie dovozného alebo vývozného cla, ktoré sa má zaplatiť, sa musí urobiť voči dlžníkovi colného dlhu.

28. Na druhej strane treba skonštatovať, že prvá veta odseku 3 uvedeného článku zakotvuje pravidlo premlčania, podľa ktorého sa toto oznámenie neuskutočňuje po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, keď vznikol colný dlh.

29. Ako výnimku z tohto pravidla druhá veta spomínaného odseku stanovuje, že colné orgány môžu takéto oznámenie, pokiaľ to povoľujú platné právne predpisy, urobiť po uplynutí tejto lehoty, keď nemohli určiť presnú sumu cla splatnú podľa zákona v dôsledku trestne stíhateľného skutku.

30. Preto tak zo znenia, ako aj zo systému článku 221 colného kódexu vyplýva, že suma cla môže byť oznámená dlžníkovi po uplynutí trojročnej lehoty, keď v dôsledku trestne stíhateľného skutku colné orgány nemohli určiť presnú sumu cla splatnú podľa zákona, aj keď uvedený dlžník nie je páchatelom tohto skutku.

31. Tento výklad je okrem toho potvrdený použitím slovného spojenia „takéto oznámenie“ v druhej vete článku 221 ods. 3 colného kódexu, ktoré odkazuje na slová „oznámenie dlžníkovi“ uvedené v prvej vete tohto ustanovenia. Takto sa uvedené ustanovenie neobmedzuje na oznámenie cla, ktoré má byť zaplatené, iba dlžníkovi, ktorý by bol páchatelom trestne stíhateľného skutku.“

42. Prostredníctvom svojej nasledujúcej judikatúry, ktorá je čiastočne založená v colnom spise, Súdny dvor ďalej potvrdzoval svoje výkladové zistenia, že čl. 221 ods. 4 Colného kódexu predstavuje výnimku z pravidla premlčania a táto výnimka nevyžaduje naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ale iba skutok, ktorý bol v čase jeho spáchania trestne stíhateľný (rozsudok Súdneho dvora zo 17. júna 2010, sp.zn. C-75/09 vo veci *AGRA*).

43. Obdobne sa Súdny dvor vyslovil v rozsudku z 19. októbra 2017 (sp.zn. C-522/16 vo veci *A*, marg. body č. 54 až 62), nasledovne:

„...61. Preto je potrebné konštatovať, že v situáciách, keď sa uplatní článok 201 colného kódexu, je možné neprihliadnuť na lehotu troch rokov na oznámenie v zmysle článku 221 ods. 3 colného kódexu, ak bol dotknutý tovar protiprávne uvedený do voľného obehu v dôsledku vystavenia colného prehlásenia založeného na nepravdivých údajoch a táto okolnosť predstavuje trestne stíhateľný skutok....“

44. Práve slovné spojenie „ak bol dotknutý tovar protiprávne uvedený do voľného obehu v dôsledku vystavenia colného prehlásenia založeného na nepravdivých údajoch a táto okolnosť predstavuje trestne stíhateľný skutok“ (viď marg. bod 61 vyššie citovaného rozsudku) jednoznačne potvrdzuje závery colného úradu, že je oprávnený sám posúdiť, či skutok subjektu v colnom konaní majúci základ

v protiprávnom uvedení tovaru do voľného obehu alebo iného colného režimu predstavuje trestne stíhateľný skutok, a to bez ohľadu, či osoba zodpovedná za tento skutok bola aj uznaná trestným súdom vinnou zo spáchania takéhoto skutku. V tejto súvislosti musí kasačný súd zdôrazniť, že trestná stíhateľnosť skutku bola potvrdená listom Kriminálneho úradu finančnej správy (viď bod č. 8).

45. Preto kasačný súd nemôže súhlasiť ani s námietkou sťažovateľa (v správnom konaní), že malo dôjsť minimálne k prerušeniu správneho konania do skončenia trestného konania. V súvislosti s uvedeným rovnako irelevantne vyznieva ďalší sťažnostný bod, že colný úrad nedostatočne a neúplne zistil skutočný stav veci, keďže nemal pripojený trestný spis. Ako už naznačil kasačný súd, trestné stíhanie, resp. trestné konanie a jeho vývoj na záver colného úradu, že ide o trestne stíhateľný skutok, nemá vplyv. Preto ani zistenia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sú zachytené v trestnom spise nemajú zásadný vplyv na rozhodovania colného úradu o aplikácii čl. 221 ods. 4 Colného kódexu.

46. Navyše pre kasačný súd s prihliadnutím na ust. § 85 ods. 1 zákona č. 199/2004 Z.z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva aj z ust. § 40 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), že pre colný úrad zákonodarca nekladie žiadne prekážky v procese zvažovania, či skutočností zistené v colnom konaní nasvedčujú tomu, že ide trestne stíhateľný skutok. Aj v tomto prípade platí, že colný orgán sa nevyslovuje, že týmto skutkom bol alebo mohol byť spáchaný trestný čin...

47. Čo sa týka možnosti sťažovateľa namietať prípadné účelové vedenie trestného konania alebo či je vec trestného stíhania dostatočne odôvodnená, toto kasačný súd nemôže hodnotiť, nakoľko uvedené spadá do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní. Preto kasačný súd vyhodnotil tento dôvod kasačnej sťažnosti ako irelevantný.“

34. Z vyššie citovaného rozhodnutia je zrejmé, že v danom prípade kasačný súd vychádzal z článku 221 ods. 3 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva, t. j. z vtedy platného Colného kódexu, ktorý pôvodne ustanovoval, že oznámenie dlžníkovi sa neuskutočňuje po uplynutí lehoty troch rokov odo dňa, kedy vznikol colný dlh. Avšak tam, kde colné orgány nemohli určiť presnú sumu splatnú podľa zákona v dôsledku konania, ktoré by mohlo viesť k trestnému súdnemu konaniu, sa môže takéto oznámenie, pokiaľ to povoľujú platné právne predpisy, urobiť po uplynutí takejto trojročnej lehoty. V rámci posúdenia predmetnej veci kasačný súd vychádza zo znenia čl. 103 ods. 1 Colného kódexu, ktorého znenie neodporuje výkladu, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 1Sžfk/93/2017 zo dňa 30. júla 2019 poskytol NS SR. Na základe uvedených skutočností kasačný súd, stotožňujúc sa so závermi správneho súdu konštatuje, že colný úrad v predmetnom konaní neposudzoval trestnosť činu ako takého, ale v súlade s čl. 103 ods. 2 Colného kódexu aplikoval predĺženú prekluzívnu lehotu, a teda postupoval v súlade so zákonom.

35. Sťažovateľka tiež namietala, že argument, ktorý použila v replike k vyjadreniu žalovaného bol len rozšírením námietky, že na daný prípad nemôže byť použitá predĺžená 5-ročná prekluzívna lehota, nakoľko skutok nemohol byť trestným činom, ale správnym deliktom. Uvedenú námietku považuje kasačný súd za nedôvodnú. Správny súd v bode 37 odôvodnenia napadnutého rozsudku síce poukázal na § 183 SSP, podľa ktorého žalobca môže rozšíriť alebo doplniť správnu žalobu o ďalší žalobný návrh alebo žalobné body len v lehote ustanovenej na podanie žaloby, avšak na námietku sťažovateľky vecne reagoval tým, že nepreskúmava procesný postup orgánu činného v trestnom konaní a že je zrejmé, že nejde o prípady s rovnakým skutkovým stavom. Z uvedeného je teda možné vyvodiť záver, že sa s námietkou sťažovateľky riadne vysporiadal. V danom prípade, ako už kasačný súd uviedol, nebolo podstatné, či skutok bude vo výsledku vyhodnotený ako trestný čin alebo správny delikt, ale to, že mohol viesť k trestnému súdnemu konaniu, a teda bolo naň možné aplikovať predĺženú prekluzívnu lehotu.

(II) Dôkazná sila Záverečnej správy úradu OLAF vo vzťahu k iným dôkazom

36. Kasačný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky, že Záverečná správa úradu OLAF má rovnakú dôkaznú silu, ako ňou predložené certifikáty o pôvode tovaru. Správny súd sa v bodoch 17 až 22 odôvodnenia podrobne venoval spôsobu vypracovania, povahe, záväznosti a dôkaznej sile Záverečnej správy úradu OLAF. Kasačný súd sa stotožňuje so záverom správneho súdu, podľa ktorého Záverečná správa úradu OLAF v zmysle článku 11 ods. 2 nariadenia č. 883/2013 predstavuje prípustný dôkaz v správnych alebo súdnych konaniach, pričom má rovnakú dôkaznú silu, ako administratívne (t. j. kontrolné) správy členských štátov. Správny súd správne poznamenal, že sťažovateľkou predložené certifikáty je možné považovať za súkromnú listinu predloženú jej obchodným partnerom, pričom sťažovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala pravosť týchto certifikátov, ani iným spôsobom (okrem

svojich opakovaných tvrdení o ich pravosti) nepreukázala nesprávnosť záverov úradu OLAF, či správnych orgánov.

37. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Sžfk/48/2019 zo dňa 10. septembra 2020, týkajúcej sa obdobnej veci rovnakých účastníkov konania (METALCOM Čadca, s.r.o., Finančné riaditeľstvo SR), v ktorom NS SR dospel k rovnakým právnym záverom ako kasačný súd.

VI.

Záver

38. Kasačný súd, poukazujúc na vyššie uvedené konštatuje, že správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec zásadnými námietkami sťažovateľky, svoje závery formuloval zrozumiteľne a presvedčivo, pričom sťažovateľka v kasačnej sťažnosti neuviedla také relevantné skutočnosti, ktorými spochybnila vecnú správnosť rozsudku správneho súdu. Dospel preto k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietnuť.

39. O náhrade trov kasačného konania kasačný súd rozhodol tak, že sťažovateľke ich náhradu podľa § 167 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich náhrada zo zákona nevyplýva.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.